

Sygn. akt I C 933/15 upr.

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w N. I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Dorota Podskalna - Baum

Protokolant st. sekr. sąd. Julita Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 r. w N.

sprawy z powództwa (...) S.A. we W.

przeciwko R. C.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od strony powodowej (...) S.A. we W. na rzecz pozwanego R. C. kwotę 197 (sto dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

Z/

1. (...)

2. (...)

Sędzia:

Sygn. akt I C 933/15

Uzasadnienie wyroku z dnia 16 grudnia 2015r.

Powód (...) S.A. z siedzibą we W. pozwem z 3 grudnia 2014r. (data wpływu) domagał się zapłaty od R. C. kwoty 1.402,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi:

od kwoty 913,85 zł od dnia 12 lipca 2012r. do dnia zapłaty

od kwoty 489,02 zł dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, że Bank (...) S.A. o kartę płatniczą kredytową z dnia 25 lipca 2007r. nr (...). Pozwany nie spłacił zobowiązania, zaś powód nabył przysługującą wobec niego wierzytelność w drodze umowy przelewu w dniu 12 lipca 2012r.

Pozwany w sprzecznie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że powód nie udowodnił roszczenia oraz podniósł zarzut przedawnienia (k. 39).

Powód pomimo wezwania sądu nie ustosunkował się do podniesionych zarzutów (k. 52 i 54).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bank (...) S.A., z siedzibą w K. 25 lipca 2007r. zawarł z pozwanym R. C. umowę o wydanie karty płatniczej i udzielenie limitu kredytowego Pozwany uzyskał do dyspozycji kartę o nr (...) oraz udzielono mu „limitu do karty o charakterze

odnawialnym zwanego limitem kredytowym”, o wysokości przyznanego limitu Bank miał poinformować pozwanego w odrębnej informacji przesłanej wraz z kartą (§8ust.3). (...) takiej powód nie dołączył do pozwu.

Dowód : umowa k. 31-32

Powód korzystał z przyznanego limitu kredytowego do 2010r, gdy mieszkał w P..

Dowód : zeznania powoda 00:06:01

W dniu 12 lipca 2012 roku powód nabył od Banku (...) S.A. Grupa (...) z siedzibą w K. wierzytelność w stosunku do pozwanego.

dowód : umowa przelewu wierzytelności - k. 9 -17

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił, na podstawie kserokopii dokumentów załączonych do akt sprawy oraz zeznań pozwanego.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się częściowo na dokumentach przedstawionych przez stronę powodową, tj. umowie o kartę kredytową i limit kredytowy, albowiem fakt zawarcia umowy nie były kwestionowane przez pozwanego. Ustalając okres, w którym pozwany posługiwał się kartą kredytową sąd posłużył się zeznaniami pozwanego uznając je za wiarygodne i przekonywujące zważywszy, że powód nie ustosunkował się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia.

Za dowód istnienia wierzytelności sąd nie uznał dokumentu umowy przelewu wraz z załącznikiem, albowiem dokumenty te miały status dokumentów prywatnych i zawierały jedynie oświadczenie osób, które się podpisały pod ich treścią.

Wskazać należy, że dowodem na istnienie i wysokość dochodzonej wierzytelności nie może być także sama umowa bankowa, z której powód wywodzi roszczenie, albowiem jest niekompletna. Na jej podstawie nie można ustalić, na jaki okres umowa została zawarta, ani w jakiej wysokości udzielony został limit kredytowy. Pozwany w sprzeczności od nakazu zapłaty zarzucił, że powód nie wykazał istnienia roszczenia, zaś powód w żaden sposób się do tego zarzutu nie ustosunkował.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był częściowo niesporny. Pozwany nie przeczył, iż zawarł umowę w 2007 roku. Podawał jedynie, że według niego należność z tego tytułu została spłacona do 2010r.

Strona powodowa nie wykazała żadnym dowodem, kiedy kwoty dochodzone pozwem stały się wymagalne. W związku z tym Sąd uznał zgodnie z twierdzeniami pozwanego, iż zobowiązanie stało się wymagalne najpóźniej w 31 grudnia 2010 roku.

Z uwagi na treść umowy zawartej z pierwotnym wierzycielem bezspornym, było, że znajduje do niej zastosowanie ustawa z dnia 12 września 2002r. o instrumentach płatniczych w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy.

Zgodnie z art. 6 cit. ustawy roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r. sygn. akt I CSK 243/08 (OSNC 2010/1/16), jeżeli posiadacz karty kredytowej wydanej przez wystawcę na podstawie umowy zawartej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych środkach płatniczych zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu

przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu, jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie.

W konsekwencji Sąd uznał, że do przedawnienia roszczenia doszło **najwcześniej 31 grudnia 2012r.**

Gdyby nie podzielić tego poglądu to stwierdzić należy, że zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń wynikających z prowadzonej działalności gospodarczej, a taką niewątpliwie prowadził pierwotny wierzyciel, wynosi trzy lata. Skoro, zatem kredyt stał się wymagalny najpóźniej 31 grudnia 2010 roku to roszczenie uległo przedawnieniu najpóźniej z dniem 31 grudnia 2013 roku.

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony 3 grudnia 2014 roku, czyli po upływie terminu przedawnienia roszczenia. Strona powodowa nie wykazała także żadnych okoliczności świadczących o tym, że doszło do przerwania lub zawieszenia terminu przedawnienia.

Niezależnie od powyższej argumentacji wskazać należy, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienia także z tego powodu, iż powód nie wykazał skutecznie zgodnie z regułami art. 6 k.c. istnienia wierzytelności, a w szczególności jej wysokości. Z treści umowy bankowej zalegającej w aktach sprawy nie wynika, w jakiej wysokości udzielono limitu kredytowego pozwanemu i na jaki okres. Z uzasadnienia pozwu nie wynika, co składa się na kwotę 1.402,87 zł w szczególności, czy to jest kwota zaległego kapitału, a jeżeli tak to, za jaki okres, względnie czy jest to kwota odsetek, a jeżeli tak to, w jaki sposób i od jakich kwot je naliczono oraz za jaki okres, czy też może innych opłat i należności związanych z używaniem karty kredytowej.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji na podstawie powołanych przepisów.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. i zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

SSR Dorota Podskalna-Baum

Zarządzenie ;

1. (...)
2. (...)
3. (...) dni